

Bir ocuęun İpiyle İndim Yalnızlığa

– tutsak yelve · 03 Mayıs 2014

özölmemiş ilelerden bir 'ben' konmuştu çocuk kucağıma/upuzun bir ipmiş yalnızlık..gökyüzü metaforuna bağlandımektim ekeledim renkli uçurtmalarısarıldım boynuna düşerken umutlarımın..kan kırmızı akıyordu hayat..sevda kuyruğunda gördüm ipsiz palyaçomuelinden kaymış anı olacaklarım/..güldüm..göz yaşımı tutuyordu hü­ün cambazı..evrildim kaytanlı kabaralı topalarda..kandırdım karanlığıyazı ve turalarla..günüşüyle boyadım her geceyi..ip atladım engelsiz koşularda yeti­emedim nefesine sergüzeştintakıldığım gölgesine tutundum ocuksu aşkımın iplerinin ..uzun bir yoldu ve..ortada kuyu vardı..bir kenarında adam asmaca oynuyordu kağıt kalembaşlıyordu yorgunluk..ekti ipimiimdeki ocukincecik bürümcükilmeğin ucundaymış yalnızlık../ sonunda bir göükaltında sessizce duruyorduhilik..